

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **a) U.-O. A.**, a **b) nezl. U.-O. B.**, zast. žalobkyní sub a) jako zákonnou zástupkyní, oba t.č. PoS Kostelec nad Orlicí a oba zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem v Hradci Králové, Komenského 241, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 9. 2013 čj. OAM-96/LE-BE02-HA08-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna ustanoveného zástupce Mgr. Jaroslava Čapka se určuje částkou 28.798,-Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokáta.**

Odůvodnění:

Obsah rozhodnutí správního orgánu a podstatný obsah následně podané žaloby

Včas podaná žaloba směřovala do shora označených rozhodnutí žalovaného, který na základě žádosti žalobkyně, která ji podala rovněž jménem svého nezletilého syna, tedy druhého žalobce, o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) v jejich případě neshledal a mezinárodní ochranu jim neudělil.

Žalobkyně sub a) namítala za sebe i druhého nezletilého žalobce nedostatečně zjištěný skutkový stav včetně nesprávného posouzení jí uváděného nového důvodu, kterým je skutečnost, že na území České republiky žije otec nezletilého žalobce a žalobkyně nechce syna od otce oddělit. Pochybení správního orgánu spatřovala zejména v tom, že při svém rozhodování o výše uvedené skutečnosti nezohlednil veškeré možnosti a negativní dopad na další život zejména nezletilého žalobce. Nuceným návratem by došlo k ohrožení života žalobkyně i nezl. syna. Její rodina v Mongolsku se staví proti případnému návratu žalobkyně a nezl. dítěte negativně, neboť jeho otcem je státním příslušníkem Nigérie, nezl. je vizáží černoušek, a proto by vzbuzoval i obecně negativní reakce okolí. Žalobkyně by tak v případě návratu neměla v Mongolsku zázemí, zaměstnání a nikdo by ji neposkytl žádnou pomoc. Neudělením mezinárodní ochrany a to ani formou humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledání naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je rozhodnutí žalovaného v rozporu s mezinárodnímu závazky České republiky s ohledem na odůvodněné zájmy a práva zejména nezletilého žalobce. Ten se narodil v České republice, nezná mongolskou kulturu a tamní život, s ohledem na původ svého otce by byl uvržen na okraj společnosti. Případný návrat by významně poznamenal jeho osobnost. Navíc by nejprve měla být vyřešena otázka otcovství u nezl. žalobce a teprve poté o jeho žádosti rozhodováno. Žalobci navrhli, aby soud z vytýkaných důvodů napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

Na žalobu reagoval žalovaný vyjádřením z 25. listopadu 2013. Žalovaný s obsahem žaloby vyslovil nesouhlas a výhrady v ní uváděné označil za neopodstatněné. Tvrdil, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti přednesené žalobkyní a shromáždil k nim adekvátní informace o situaci v zemi původu.

Zohlednil v rozhodnutí přednesená tvrzení žalobkyně a opatřil za účelem jejich náležitého posouzení věcně související informace. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí č.j. 111560-2013-LP ze dne 21. 8. 2013 vyplývá, že situace v zemi původu žalobkyně nezakládá důvod k azylově relevantním obavám z pronásledování žalobkyně a jejího syna. Vzhledem ke zjišťované situaci v zemi původu prostřednictvím českého zastupitelského úřadu v Ulanbátaru se zaměřením na konkrétní problémy vyslovené žalobkyní v průběhu správního řízení nelze považovat námitku o povrchním charakteru zjišťovaných informací za podloženou. Zdrojem

obav žalobkyně jsou tvrzené důsledky jejího a synova případného nepřijetí rodinnými příslušníky v Mongolsku a potažmo mongolskou společností. Dle zjištění správního orgánu existují možnosti, jak případné problémy spjaté s návratem a dalším životem žalobkyně jejího syna v Mongolsku řešit v rámci tohoto státu.

Žalovaný neopominul sdělení, že otcem nezletilého žalobce je státní příslušník Nigerie. Zdůraznil, že je věcí žalobkyně coby zákonného zástupce dítěte, zda podá žalobu o určení otcovství, pokud k němu dosud nedošlo souhlasným prohlášením rodičů nezletilého. Správní orgán k této námitce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 132/2012-44 ze dne 20. 12. 2012, s tím vědomím, že se tento rozsudek týká řízení o správním vyhoštění, kdy návrh na určení otcovství byl již podán, ale v době rozhodování soudu nebylo řízení o něm ještě ukončeno. Přesto považoval odkaz na uvedený rozsudek za případný, neboť z něj zprostředkovaně lze dovodit i zákonnost postupu žalovaného: *„Městský soud totiž uvedl, že „pokud jde o žalobu na určení otcovství, je třeba vycházet ze současné situace, kdy není ve věci rozhodnuto a nelze tedy vycházet ze žalobčina předpokladu, že rozhodnutím ve věci by se její postavení včetně postavení její nezletilé dcery změnilo.“* Správní orgány jsou povinny vycházet z prokazatelně zjištěného skutkového stavu.

Součástí spisového materiálu je fotokopie mongolského cestovního pasu žalobkyně č. E 0618696 vydaného dne 19. 5. 2008 a platného do 18. 5. 2013. Správní orgán tedy vycházel jednak z informace o mongolské státní příslušnosti matky nezletilého žalobce, dále z jejího čestného prohlášení učiněného jménem nezletilého syna a konečně z údajů obsažených v synově rodném listu. Jelikož je na území České republiky pro nabývání státního občanství uplatňována zásada „ius sanguinis“, tedy určování občanství dětí podle občanství rodičů, přičemž osoba otce v rodném listě uvedena není, nelze dle žalovaného jím uplatněný postup označit za nezákonný. Rozhodnutí vychází ze zjištěného stavu věci, jež lze doložit na základě materiálů obsažených ve spise.

S odkazem na obsahově korespondující rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 2/2009 ze dne 5. 3. 2009 správní orgán poukázal též na absenci tvrzení o případném bipoitismu nezletilého ze strany jeho zákonné zástupkyně do doby vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí. Jako otce dítěte označila žalobkyně pana P. O. M., občana Nigérie. Z evidence vedené žalovaným, lze zjistit, že tento muž žádal o mezinárodní ochranu v České republice dvakrát, v obou případech s negativním výsledkem. V obou případech byla žaloba proti správnímu rozhodnutí zamítnuta a v obou řízeních před Nejvyšším správním soudem byla kasační stížnosti žalobce pro nepřijatelnost odmítnuta. Tato fakta lze zjistit z informací v aktuálním výpisu z evidenčních karet, které žalovaný učinil součástí spisu. Výpisem z evidence cizinců s dlouhodobým pobytem na území České republiky (CIS) bylo zjištěno, že shora jmenovaný muž, jehož žalobkyně označuje jako otce svého syna, pobývá na zdejšího území od 12. 3. 2012 do 12. 3. 2017 na základě povolení k pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, přičemž má již dvě dcery, každou s jinou ženou. Ač k prokázání příbuzenství svého syna s jeho biologickým otcem mohla žalobkyně iniciovat příslušné kroky již v

minulosti, domáhá se takového kroku až v rámci žaloby. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 62/2009 – 56 ze dne 22. 1. 2010, kde se uvádí: „ ... informace o tom, kdo je rodičem, lze získat z rodného listu dítěte. Rodný list dítěte vydává příslušný matriční úřad, v jehož knize narození je dítě zapsáno. Rodný list je veřejnou listinou (srov. § 80 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů), která osvědčuje skutečnosti v ní zapsané. Tyto skutečnosti jsou rozhodné pro zjištění a ověření osobního stavu a platí za prokázané, pokud se neprokáže opak.“ V případě jejího syna, druhého žalobce, tedy jde o mongolskou státní příslušnost.

Dále připomněl, že jak žalobkyně, tak i její nezletilý syn v minulosti o udělení mezinárodní ochrany již neúspěšně žádali. Doplnil, že dne 15. 4. 2011 bylo žalobkyni rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha – Ruzyně č.j. CPR-1060-14/PŘ-2011-004112 uloženo správní vyhoštění se stanovením doby 2 let, po niž jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. V ostatním odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci, zejména pak na výpovědi, které učinila žalobkyně v průběhu správního řízení, na informace o Mongolsku a na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě označil jako neopodstatněné a navrhl žalobu zamítnout.

Právní rámec projednávané věci, průběh jednání před krajským soudem a zjištěný skutkový stav

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání. V jeho průběhu zástupce žalobců zdůraznil, že žalobkyně podala u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou dne 8. 10. 2013 návrh na určení otcovství. K datu projednání žaloby před krajským soudem nebylo z pochopitelných důvodů časových o návrhu rozhodnuto. Obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval správní spis, řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí a důkazy, ze kterých správní orgán vycházel. Rovněž vzal v úvahu přednesy a argumenty obou stran sporu, resp. zejména žalobců (zahájení řízení o určení otcovství k nezletilému žalobci).

Ze správního spisu žalovaného krajský soud ověřil tyto skutečnosti: u obou žalobců se jedná o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany s výsledkem negativním a to včetně přezkoumání rozhodnutí správními soudy. K rozhodným okolnostem projednávané věci je namístě uvést, že žalobkyně je státní příslušnicí Mongolska, stejně tak jako v době rozhodování žalovaného a v době rozhodování krajského soudu i její nezl. syn, jak objasnil v souladu se zjištěnými skutečnostmi žalovaný. K osobě žalobkyně lze uvést, že se hlásí k národnosti chalch, vyznává buddhismus, nikdy se politicky neangažovala a nebyla členkou žádné politické strany či hnutí. Právě tak se v Mongolsku nedostala do konfliktu s orgány státní moci. V Mongolsku zůstal její prvorozený syn a další členové její rodiny.

Do České republiky přicestovala v červnu 2004 poté, kdy po velkých mrazech přišla o dobytek, neměla práci a vůbec byla obecně nedobrá ekonomická situace. Nejprve zde pracovala a pobývala legálně, posléze „načerno“, a proto v roce 2007 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a to za účelem zlegalizování si svého pobytu na území republiky. V mezidobí, konkrétně v roce 2008 se jí narodil syn, jehož otcem je státní občan Nigérie. Připustila, že otcovství k nezletilému žalobci neřešila. Po narození syna uplatnila žádost o udělení mezinárodní ochrany rovněž i jeho jménem a po neúspěchu obou řízení poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, z republiky vycestovala přes Německo do Nizozemí. Odtud byla vrácena zpět na území České republiky a podala dne 3. 5. 2011 jménem svým i jménem nezletilého syna opakovanou žádost.

V žádosti uvedla, že ji podává jednak z týchž důvodů jako žádost předchozí a jednak proto, že otcem nezletilého syna je občan Nigérie, chlapec má vzezření černouška, a proto by byl v případě návratu vystaven posměchu a ústrkům. Navíc žalobkyně nemá v Mongolsku žádné zázemí, její rodina i prvorozený syn o jejích návratu právě s ohledem na původ druhého žalobce výslovně nestojí. Byli by tak bez bydlení, žalobkyně bez zaměstnání a bez jakékoli pomoci. Navíc žalobkyně nechce přerušit vztahy mezi nezl. synem a jeho pokrevním otcem. Tyto skutečnosti potvrdila a toliko nevýznamně rozvedla ve dvou pohovorech konaných dne 18. 5. 2011 a dne 30. 8. 2013.

Správní orgán vycházel z již dříve zjištěných skutečností, posoudil fakta sdělené žalobkyní v žádosti ze dne 31. 8. 2011 a v pohovoru konaném dne 31. 8. 2011. Doplnil přednes žalobkyně o konkrétní informace o Mongolsku s ohledem na jí přednesené důvody a důvody týkající se nezletilého žalobce. Při rozhodování tak žalovaný vycházel ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Mongolsku za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013, z Informace MZV č. j. 111560/2013-LPTP ze dne 21. srpna 2013 cíleně zaměřenou na konkrétní příběh žalobkyně a jí přednesené problémy v případě návratu do Mongolska, tedy situace mongolských občanů tmavé barvy pleti, možnost pomoci ze strany státních orgánů a nevládních organizací včetně cílených informací ke konkrétnímu případu, Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Mongolsku aktualizovanou v lednu 2012 zaměřenou na možnost návratu a reintegrace, dále informaci MV ČR včetně informací z cizineckého informačního systému (CIS) a to jak k předchozím řízením o udělení

mezinárodní ochrany vztahujícím se k žalobcům tak rovněž informace týkající se osoby případného otce nezletilého žalobce. o Mongolsku ze srpna 2012 hodnotící tuto zemi jako bezpečnou zemi původu. Žalobkyni s jejich obsahem v průběhu řízení seznámil a tato nežádala jejich doplnění.

Z dosud zaznamenaného lze vyzdvihnout, že žalobkyně azylověrelevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu netvrdila a stejně tak tomu bylo i za jejího nezl. syna, který se navíc v Mongolsku ani nenarodil. V jí činěném přednesu neshledal krajský soud ve shodě se žalovaným ani naplnění důvodů podřazených pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a to jak na straně samotné žalobkyně tak ani na straně nezl. žalobce. U žalobkyně je zjevné, neboť sama tuto skutečnost potvrdila, že jediným důvodem odchodu byly problémy ekonomické a ty spolu s narozením dalšího dítěte jí brání v návratu. Je evidentní a za situace žalobkyně pochopitelné, že se tato všemi dostupnými cestami snaží o legalizaci pobytu v České republice. K tomu správní orgán přílehlavě odkázal a rovněž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně, č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005. Opisem lze říci, že k legalizaci pobytu je určena jiná právní norma a byť se může postup dle ní zdát sebesložitější s zdlouhavý, nelze toto řízení obcházet a nahrazovat vstupem do řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť tu lze poskytnout toliko těm osobám, které jsou na území své vlasti vystavěmi pronásledování ve smyslu azylověrelevantním případně které mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je zjevné, že se jedná o zcela jinou „kategorii osob“ a problémů nežli předestírala i v předchozích řízeních žalobkyně.

Správní orgán se na straně páté svého rozhodnutí podrobně vyjádřil k obavám žalobkyně týkajícím se problémů jejího syna pro případ návratu do Mongolska z důvodů barvy pleti a černošského vzezření. K této námitce si správní orgán obstrál zcela cílenou infomaci MZV č. j. 111560/2013-LPTP ze dne 21. 8. 2013 a podstatný obsah zachytil v odůvodnění svého rozhodnutí. Lze usoudit, že určité dílčí problémy by nezl. žalobce mohly případně i potkat, stejně tak i jeho matku, nicméně se lze domáhat ochrany jak u státních orgánů tak rovněž u nevládních organizací (viz podrobně odůvodnění žalovaného). Krajský soud se snaží pochopit jistě nelehkou životní situaci žalobkyně a jejího nezl. syna, nicméně nelze nezmínit, že za řadu problémů si může žalobkyně sama svou liknavostí a nedůsledným přístupem k řešení problémů. Již správní orgán zmínil, že nezl. žalobce je narozen v roce 2008 a ještě v době vydání rozhodnutí správního orgánu v roce 2013 žalobkyně nebyla schopna začít řešit otázku otcovství. Jistě pro ni muselo být bolestivé zjištění, že údajný otec jejího nezletilého dítěte je otcem dalších dvou dětí a po dvou neúspěšných azylových řízeních se dokázal obstarat tak, že pobývá na zdejší území od 12. 3. 2012 do 12. 3. 2017 na základě povolení k pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie (zjištěno a ověřeno z výpisu z evidence cizinců s dlouhodobým pobytem na území České republiky – CIS). Dnes žalobkyně uvádí, že chce v republice zůstat, aby neodtrhovala syna od otce, a přesto v roce 2010 z republiky vycestovala bez ohledu na dnes tvrzenou potřebu nepřerušování rodinných vazeb.

Pohled krajského soudu na projednávaný případ a právní hodnocení věci

Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany jsou jasně dány v ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž je nelze rozšiřovat. Podmínky, za nichž je cizinec oprávněn legálně pobývat na území republiky jsou zakotveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců). Námitku či návrh žalobkyně, že by tak nezletilý žalobce mohl získat povolení k pobytu (odvozeno od výsledku řízení o určení otcovství) a následně v návaznosti na tuto skutečnost také žalobkyně sama, není krajský soud oprávněn posoudit v tomto řízení. Je však toho názoru, že se jedná o námitku patřící do řízení podléhající režimu zákona o pobytu cizinců a nikoli zákona o azylu. Navíc s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013, čj. 1 Az 5/2013-19 *„Manželství se státním občanem České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele.“* Odkazem na tento závěr akceptovaný i v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu v Brně mínil zdejší krajský soud upozornit, že ani taková závažná okolnost, jakou je manželství cizince (žadatele o udělení mezinárodní ochrany) se státním občanem České republiky udělení azylu nezaručuje.

K tomu možná ještě doplnit odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, čj. 4 Az 4/2012-50, ve kterém se uvádí: *„Skutečnost, že Ministerstvo vnitra v odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany zmínilo, že se žalobce může ucházet o legalizaci pobytu na území České republiky jinou cestou, a to podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vzhledem k tomu, že v ČR uzavřel manželství s občanem ČR, nepředstavuje pochybení správního orgánu.“*

Z dosud zaznamenaného je potřeba vyzdvihnout, že žalobkyně azylověrelevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu netvrdila a stejně tak tomu bylo i za jejího nezl. syna, který se navíc v Mongolsku ani nenarodil. V jí činěném přednesu neshledal krajský soud ve shodě se žalovaným ani naplnění důvodů podřazených pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a to jak na straně samotné žalobkyně tak ani na straně nezl. žalobce. U žalobkyně je zjevné, neboť sama tuto skutečnost potvrdila, že jediným důvodem odchodu byly problémy ekonomické a ty spolu s narozením dalšího dítěte jí brání v návratu. Je evidentní a za situace žalobkyně pochopitelné, že se tato všemi dostupnými cestami snaží o legalizaci pobytu v České republice. K tomu správní orgán přílehavě odkázal a rovněž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně, č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005. Opisem lze říci, že k legalizaci pobytu je určena jiná právní norma a byť se může postup dle ní zdát sebesložitější

s zdlouhavý, nelze toto řízení obcházet a nahrazovat vstupem do řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť tu lze poskytnout toliko těm osobám, které jsou na území své vlasti vystavěny pronásledování ve smyslu azylověrelevantním případně které mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je zjevné, že se jedná o zcela jinou „kategorii osob“ a problémů nežli předestírala i v předchozích řízeních žalobkyně.

Správní orgán se na straně páté svého rozhodnutí podrobně vyjádřil k obavám žalobkyně týkajícím se problémů jejího syna pro případ návratu do Mongolska z důvodů barvy pleti a černošského vzezření, tedy věnoval se otázce případného naplnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu. K této námitce si správní orgán obstrál zcela cílenou informaci MZV č. j. 111560/2013-LPTP ze dne 21. 8. 2013 a podstatný obsah zachytil v odůvodnění svého rozhodnutí. Je jistě možné připustit, neboť se tak stává i v demokraticky vyspělých zemích, že určité dílčí problémy by nezl. žalobce mohly případně i potkat, stejně tak i jeho matku, nicméně se lze domáhat ochrany jak u státních orgánů tak rovněž u nevládních organizací (viz podrobně odůvodnění žalovaného). Krajský soud se snaží pochopit jistě nelehkou životní situaci žalobkyně a jejího nezl. syna, nicméně nelze nezmínit, že za řadu problémů si může žalobkyně sama svou liknavostí a nedůsledným přístupem k řešení problémů. Již správní orgán zmínil, že nezl. žalobce je narozen v roce 2008 a ještě v době vydání rozhodnutí správního orgánu v roce 2013 žalobkyně nebyla schopna začít řešit otázku otcovství. Jistě pro ni muselo být bolestivé zjištění, že údajný otec jejího nezletilého dítěte je otcem dalších dvou dětí a po dvou neúspěšných azylových řízeních se dokázal obstarat tak, že pobývá na zdejším území od 12. 3. 2012 do 12. 3. 2017 na základě povolení k pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie (zjištěno a ověřeno z výpisu z evidence cizinců s dlouhodobým pobytem na území České republiky – CIS). Dnes žalobkyně uvádí, že chce v republice zůstat, aby neodtrhovala syna od otce, ačkoli v roce 2010 z republiky vycestovala bez ohledu na dnes tvrzenou potřebu nepřerušování rodinných vazeb.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobci ve své žádosti nezmínili, resp. nedoložili žádné skutečnosti, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Krajský soud k této otázce toliko na okraj připomíná, že případnému otci nezletilého žalobce nebyla udělen azyl, a proto by úvahy o případném postupu dle tohoto ustanovení zákona o azylu nemohly přinést žalobcům zamýšlený výsledek.

Oproti přesvědčení žalobkyně se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného i v otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu, kdy žalovaný své negativní rozhodnutí o této otázce přiléhavě a věcně odůvodnil ve smyslu stávající judikatury správní soudů. Krajský soud se toliko okrajově a hypoteticky zaměří na úvahu, zda-li by navrhované přerušování řízení a vyčkání výsledku řízení o určení otcovství mohlo pozitivním způsobem ovlivnit jeho rozhodnutí. Domnívá se, že nikoli. Žalovaný rozhodoval o udělení mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu za jasně daných skutkových okolostí, které

vyhodnotil a „uvážil“ v souladu se zákonem s tím, že žalobci podmínky pro jeho udělení nenaplní. Pokud by bylo i náležitě prokázáno v řízení o určení otce, že je označený muž skutečně otcem nezletilého žalobce, pak by ovšem krajský soud těžko z objektivních důvodů zrušoval rozhodnutí žalovaného, jehož úvahy a obsah odůvodnění vycházely ze situace sice odlišné nicméně v době rozhodování zcela nepochybně dostatečně objektivně a věrohodně zjištěné.

Rozhodnutí o udělení tzv. humanitárního azylu je rozhodnutím spadajícím do kategorie správního uvážení, na udělení tohoto typu azylu není právní nárok a krajský soud je toliko oprávněn přezkoumat, zda-li byl dodržen zákonný postup a úvahy žalovaného nevybočily z obvyklého rámce. A z tohoto úhlu pohledu by rovněž nebylo možné žalovanému čehokoli vytknout, neboť v době rozhodování neměl takové indicie, které by ho zavazovaly k hlubším úvahám o vazbách nezl. žalobce na skutečně pokrevního otce a to vše z hlediska úvah o případném naplnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu. Krajský soud proto neshledal pochybení ani v této části výroku, kdy lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Ani po takto provedeném dokazování krajský soud nemohl žalobu posoudit jako důvodnou a plně se ztotožnil s postupem správního orgánu včetně samotného rozhodnutí a jeho odůvodnění. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na logické a argumenty podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nezbytné znovu podrobně opakovat skutečnosti, které správní orgán zjistil, zaznamenal v písemném odůvodnění rozhodnutí a krajský soud je ověřil ze spisového materiálu. Příběh žalobkyně, jednotlivé důkazy a konečně hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně a s přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si krajský soud dovoluje plně odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následnými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Pro tento postoj nalézá oporu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími*

a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobci důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí, kdy důvody zamítnutí žalovaný velmi podrobně rozebral na straně sedmé až deváté, žalovaný vycházel z přednesu žalobkyně, která důvody svých obav vztáhla rovněž na nezletilého syna a z časově i věcně aktuálních informací o zemi původu, které postupně v průběhu řízení shromáždil. Žalobkyně označila za důvod obav z návratu ekonomicky nedobrou situaci, absenci zázemí a obavu z reakce veřejnosti na vzezření svého syna. Prvé dvě skutečnosti nemohou s ohledem na obsah ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu jeho obsah naplnit. Obavu z přístupu některých osob k žalobkyni a jejímu synovi jistě nelze vyloučit, a proto správní orgán obstaral naprosto cílenou informaci zastupitelského úřadu v Ulánbátaru k tvrzeným obavám. Její obsah je součástí správního spisu a je podrobně zaznamenán na straně osmé přezkoumávaného rozhodnutí. Podstatné je, že z informace vyplývá, že v namítaném směru je situace v Mongolsku obdobná jako v ostatních zemích, rozhodně není zaznamenáno cílené pronásledování osob tmavší pleti. Pokud k excesu dojde, postižený se může obrátit na policejní složky. V Mongolsku rovněž existuje několik institucí zaměřených na ochranu lidských práv včetně státního orgánu s názvem Národní komise pro lidská práva. Správní orgán tak při rozhodování čerpal informace z věrohodných, dostupných a objektivních zdrojů a žalobkyně obsah správnosti v zásadě nespороvala. K otázce realizace rodinného života se správní orgán rovněž vyjádřil a poukázal na ustálenou soudní judikaturu odkazem na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně řešící tento problém. Návratem tak nedojde k porušení lidsko-právních smluv namítaných žalobkyní.

Krajský soud v případě žalobců neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by jim

v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. V Mongolsku v době současné neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, země není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobcům tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jejich případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejich případě rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Mongolsko je navíc ve smyslu § 2 odst. zákona o azylu považováno za bezpečnou zemi původu, jak vyplývá ze zprávy MV ČR ze srpna 2012.

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobních námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, žalovaný náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Soudem ustanovený advokát požadoval odměnu za sedm úkonů právní služby a s tím související 7krát paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony účtované v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif: a) převzetí a příprava zastoupení; b) 15. 10. 2013 konzultace s klientem, c) dne 30. 10. 2013 doplnění žaloby), d) stanovisko žalobce k vyjádření žalovaného, e) konzultace s klientkou 16. 1. 2014, f) návrh na přerušení řízení a g) účast na jednání soudu dne 19. 2. 2014. Krajský soud přiznal odměnu za sedm úkonů právní služby, když z obsahu spisu ověřil, že se jednalo o úkony důvodné a bezprostředně související s projednávanou věcí. Přiznal tak odměnu ve výši 21.700,- Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 2.100,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 23.800,- Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 4.998,- Kč na výsledných 28.798,- Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. února 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně